

„Стармали“ излази 10, 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., погоднија 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 30. Маја 1880.
ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Отђановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Циркумдедерунт те!

Сад већ могу гласно рећи,
Да сам досад зеб'о много:
Завешће нам слабе људе, —
И зав'о би, — то је мог'о.
Има људи лаковерни,
Виде митру, — митра лепа,
Крст на груди веру буди, —
А вера је често слепа.

† †

Ал сад ћемо с тобом лако,
Лако ћемо, вера, бог!
Само кад је „русу главу“
Унијатски изд'о рог!

Бојасмо се танка леда, —
Ал за тобом даба шеће;
Куц овамо, куц онамо,
Док не изби клин из вреће.
Твоја врећа — наша срећа
Превари те, — клин се јавља.
Тешко беше хрвати се
И са маском православља.

† †

Ал сад ћемо с тобом лако,
Лако ћемо, вера, бог!
Само кад је „русу главу“,
Унијатски изд'о рог!

Само, само кад се знамо
Куд се шиба, куд се јаше,

Кад и бабе, оне слабе
Кад и слепци напишаше, —
Само кад је маска спала,
Кад се авет гола клиби,
Сад већ хала није хала,
— Сад нас више не заглиби!

† †

Сад можемо и смејањем
Разоружат' врага свог; —
Само кад је „русу главу“
Унијатски изд'о рог!

Једна сцена из Тисиног кабинета.

(Тиса седи за доручком и пије руски теј са енглеским румом, — ал му не прија. У пристојној даљини стоји Апа Зуб и расту му зазубице.)

Тиса. Sandor fiam, читај ми рацке новине.

Зуб. (Демонски смешећи се). Хоћемо-ли вадрацке, или оне што се само зову рацке?

Тиса. Де да видимо тај „Недељни Лист“, који нас кошта као св. Петра кајгана.

Зуб. (Насмеши се и на кајгану па узима 20 бр. „Нед. Листа“ и чита наслов уводног чланка.) „Дом вина — пре свега.“

Тиса. Не разумем.

Зуб. (Преводи.) Borház a földolog.

Тиса. Шта, шта?!?! — Та то није добро.

Зуб. (У себи). Да богме да није добро, јер је заборавио споменути и Sörház (дом пива.)

Тиса. А шта вели „Стармали“ на то?

Зуб. Хоће да пукне од смеја.

Тиса. Пуко да бог да! — А шта веле остали Раци?

Зуб. Ухватили се за трбу, по се све ваљају од смеја.

Тиса. Даклем тај „Недељни Лист“ треба касирати с места.

Зуб. Ни пошто ваша ексцеленција. На против, сад га тек треба одржати. Јер тај ће лист одржати Раце у вечитом смејању, — а ко се смеје тај није опасан.

Тиса. Иштен уче, имал право. „Недељном Листу“ повишује се субвенција. А ти сад можеш ићи на пиво.

Зуб. (Поклони се, — оде и послуша.)

(Завеса пада. — Тиса још седи.)

Будимлија Јова.

Сремски Хрвати.

(народна песна закрдија.)

Шала са истином,
Купус са сланином,
Јесте храна,
За гладна — ваљана!

Познато је већ по целој Стармалији, да се је од неко доба у Вуковару једа фела новог народа, под интересантном фирмом: „Сремски Хрвати“ појавила. Будући да није сваком стармалијанцу познато, какав је то народ, ког је верозакон и ком европском, аустралијанском или стармалијанском племену припада, то држимо да неће сувишно бити, ако са овим новим чудом деветнајстог века и оне стармалијанце поближе упознамо, који још нису у Вуковару били.

О пореклу ти тако звани сремски Хрвата познато је за сад у садањем леглу њиховом у Вуковару само толико, да су се они од прилике пре 800 дана први пут на реци Босуту у Винковцима појавили, од куда су одма затим немилосрдно и протерани, а то као што се прича због тога, што је тамошња власт благовремено дознала, да први пророк и архибарбир њихов, не само у млогоженству живи, него осим Срба такођер и вексле ждере. Тек при концу блаженопочивше ере Ивана бана угњездили су се сремски Хрвати на реци Вуки у Вуковару где су одма по доласку свом у кући једног тамошњег покрштењака и доктора свих барбирски наука у точиште нашли и себи тамо свој храм основали, скопчан са два филијала за бријање свих парничара и остали правде жедни људи, који вољу имају без сапуна и бријачице вешто обријани бити.

По овом ће многи стармалијанац држати, да су сремски Хрвати млад и новопечен народ, али онај који с' њима у ближи саобраштај ступи, мора се на против брзо уверити, да су они прастарог вавилонског порекла; јер они неговоре по примеру други народа једним те истим језиком, него са свим као и праоци њихови око вавилонске куле свима млогозвучним језицима простране Аустро-Угарске, тако да се међу собом готово и неразуму. Да би овој невољи својој доскочили, траже они уточиште своје у србском језику, који језик они са мађарским, словачким немачким, талијанским и по највише са хрватским и фурланским акцентом већ прилично натуцају.

Истина да се они сами за неку фелу славенског племена сматрају, али то је само привидно; јер би се у истини по њиховим симпатијама исто тако и за неку фелу Турака или Черкеза сматрати могли. Наиме; они честитају са осталим Славенима руској војсци пад Плевне, а на против јадају са осталим Турцима и антикретима што је Ниш пао; они дижу србског јунака Хрватовића у небеса, а младенци им шаљу подједно са Мађарима и Черкезима адресу Керим паши. Они праве у славу апостола славенски Ћирила и Методија велике параде, а овамо их хвата тродневна грозница кад само слова Ћирилова виде; они преврћу очима од милине кад о Бугарима пишу, а овамо мрзе на верозакон Бугара више него Черкези и тако ти грпају они: Краљевића Марка и Зрињи Миклоша, Милоша Обилића и грофа Сапарија, Лазара Сочицу и генерала Вецлара, Чернајева и Кериш-пашу у једну торбу и својатају и једног и другог и трећег и четвртог као највеће Сремске Хрвате, да се управо неможе разабрати да ли више Мађарима, Славенима Турцима или Черкезима нагињу.

Исто тако могао би гдекоји стармалијанац сремске Хрвате по њиховим милозвучним именима за какво прастаро славенско племе држати, али је и ово мњење са свим погрешно; јер у право што се имена њихови тиче, влада код њи највећа конфузија. Почем они на крстно име ништа недрже, то ћеш у њих наћи, да се онај који је правим именом Марко крштен, уједаред претвори у Мирка, други пак ком је право име Пишта поста у час Крунослав, трећи опет кога сви као Сепла познају прозове се наједар Звомир, а четврти који је ноћас као Пјердинанд легао, устане сутра као Коњослав и тако ти је у њих Паштл и Душан, Уршл и Даница, Жига и Крешимир, Жужа и Драгица, Флоришко и Векослав, Петронела и Даница једно те једно, тако да им се готово ни једном право крстног имена незна. Већим правом дало би се предмњевати, да су они огранак оних Мађара, којима је Бамбергер и Вашбери, Побежалек и Футаши Куковић и Куктаи једно те једно. Но и ова предпоставка, колико би иначе основана бити могла, неслаже се опет никако с' тим, што су у Сремски Хрвати управо презимена њихова још чудисватија и са свим препотоиска. Шта више сведоче та презимена њихова по најбоље, да су прастарог вавилонског порекла; јер она звуче као и млоговрстни језици њихови са свим вавилонски, као: Икати и Микати, Етиги Ретиг, Синчек и Пинчек, Аљевић и Маљевић, Ифер и Гифер, Ицофи и Трицофи, Штрикуло и Пикуло, Енгес и Пенгес, Ладачек и Падачек, Ирк и Дирк, Сремитекуло и Чушпоокуло. Осим ових презимена њихови, која су оде по листини саборски бирача њихови приобћена, има код њих сијасет: Онера, Бонера и Зонера, и Бајера и Мајера и Урмајера и Дурмајера и Газа, и Маза и Шаса, и Каца и Маца и Штраца и Панкраца и свакојаки други — аца, само нема међу њима ни једнога „Раца“ а још мање Србина, јер од тих имена боје се и беже наши сремски Хрвати као ђаво од крста, или да се још боље, по црногорски изразимо: „као Обзор од Србства.“ Тај страх и трепет њихов од србског имена и Срб-

ства је управо најглавнија карактеристика сваког правог сремског Хрвата и служи најбољим доказом, да су они прастарог, препотопског порекла, код којих се је људеждерство до данашњег дана у слици Србождерство сачувало.

Што се верозакона њиховог тиче, могао би многи стармалијанац њих по овом Србождерству њиховом за најзаконаније идолопоклонике и незнабожце држати, али баш у напротив томе сматрају себе сремски хрвати за неку фелу Хришћана који себи шта више чак и предикат католика придају, дочим остале хришћане презирно „грчко источњацима“ називају. Прем-тому било би најприличније, кад би се они у разлику грчко источњака назвали: „римозападњаци“, али и тај назив неби био са свим уместан, јер би лако повода дао, да их ко за праве римокатолике држи; на које они само привидно и по спољашњем облику свом налице, дочим се у битности како од римокатолика тако и од остали хришћана скроз и скроз разликују. У супрот главне начелу свих остали Хришћана: „љуби ближњег свoga као самога себе“ јесте главно начело њиховог корана, које у поменутој берберници сваког четвртка излази: „Мрзи грчкоисточњака више него — ђавола.“

Да би се у овом за њих најбогоугоднијем начелу што више утврдили држи њихов први пророк и архибарбир недељом или свецем место службе божије јавне побожне састанке, при којима сремске хрвате у науци Србождерства усавршава. Будући да је при овим побожним састанцима њиховим вино и пиво на трошак народног фонда њиховог свакому приступачно то се присташи сремски Хрвата поглавито из оне племените касте људи врбују, којима су грла обично сува. Услед тога догађа се често, да гдекоји сремски Хрвати идући са ови побожни састанака кући, у својој србождерској ревности праву цјел своју помаше, те у мраку, место грчко источњака, по гдеког од рођени Србождера прочерупају, а више пута и пре времена у рај експедирају. Овакова братоубиства пролазе код њих врло благо јер се често пута кривац тим оправда што призна да је грчко источњака само пометњом промашио.

При оваковим састанцима одправљају они све своје јавне послове, тамо бирају они себи кнезове, општинске судце, ешкуче, пандуре и осталу господу чиновнике и то само из оних особа, које су за докторе Србождерства промовирани, дочим је право вечитог кандидата саборског поменути први пророк и архибарбир њихов за себе задржао.

Овај први пророк и архибарбир сремски хрвата јесте код њих прва и најважнија особа. Он стоји изнад сваког закона, сме добра и још више зла чинити, и несме се никад на коначну расправу повући, макар да и туђу векслу прогута. Он се носи кадкад на форму римокатолички попова, али се у осталом од ових у свему разликује. Као велики љубитељ не само босанске него и сваковрени други анексија, а особито анексија туђи жена, живи он у многоженству и рекрутира свој сераил онајвише из иноверкиња, премда и девојчице из свога стада не презире. Њему је правобитно за праву резиденцију његову намењена била Лепоглава,

али се то за време блаженопочивше ере Ивана бана некојим протекторима његовим није за умесно свидило, те је услед тога и услед његови прошасте и будући Србождерски кореспонденција заслуга помилован, да немора нигде стално обитавати. Тим начином бави се он по цео дан у Вуковару, а у колико му племенита забава фарбла допушта, проводи он ноћи у свом сераилу недалеко од Вуковара, где је такође један далеко чувени филијал за бријање пупила и парничара среза вуковарског основао. Услед ове заслуге његове, носи он титулу почасног председника главне бријачнице вуковарске и првог недипломираног архибарбира свију правде жедни клијената околице вуковарске, те обавља у истој врху свега тога још и службу дјејствителног татора од 199 масни пупилски маса. У колико му брига о Србождерству и о сабору допушта, пробавља он цело остало време са шишањем и бријањем свога стада, у ком се је послу тако извештио, да сваку овчицу која му шака допадне и без сапуна и бријачице подишно обрије.

У отсуству првога пророка заступа овог његов суфраган, који је по примеру свога шефа такођер велики пријатељ али не толико босанске окупације, колико свих други окупација и анексија. Ова безгранична љубав његова за свакојаким окупацијама и анексијама побудила је њега да устроји у вуковару гласовити депозитенамт за вековечиту и безкаматну похрану парнични, ерарски и пупилски новаца те је услед ти заслуга његови постао уредник корана привилегирани дужник целог света и дипломирани дјејствителни архибарбир главне бријачнице вуковарске, те се одликује од остали сремски Хрвата поред свег његовог србождерства у љубави према грчко источњака а особито грчкоисточњачки сермија.

Оба ова архибарбира стоје под особитим покровитељством оберкадије и остали кадија своји. За овог оберкадију поговара се да није пореклом сремским него прави Хрват и да је сремским Хрватом услед тога постао: што је негде у загребачком Обзору на првог пророка сремски Хрвата награбусио, те се од србождерски зуба овога тако препао да сада многе сремске хрвате у србождерству и сам превазилази. Услед те метармофозе своје промовиран је он за првог службеног кортеша своју пропали кандидата саборски, те се бави више са издавањем србождерски декрета на оне подчињене своје који се усуде противно гласати, него са самим кадилуком својим. Он не пита много јели ко крив, него јели грчко источњак, по сведочанству првог пророка њиховог чини се, да му параграфи баш особито нешмекују, напротив једе он најрадије Ћирилова слова. Као и већа част сремски Хрвата натуга и он по мало српски, али и то само службено са латинцом.

У последње време стекли су архибарбира сремски Хрвата за европско индустријерство неумрли заслуга, изумевши ових дана са свим нову форму бријања, кроз коју се посредством некакве банерско-зонерско-доњерско порезне бријачице сваком грчком источњаку, израелити и Немцу који за њиховог вечитог саборског кандидата негласа, не само коса, него одма и кожа са леђа згули. Услед тог изналаска за-

владао је међу вуковарским Израелитама и Немцима озбиљан страх, да ће, — пошто сви Срби у Срему по сремским Хрватима огуљени и пождерани буду — скорим и њих та иста грозна судбина снаћи.

Ово је као што дознајемо повода дало да се је у Вуковару по примеру арбанашке лиге нека нова троту-сремско-хрватска лига, састојећа се из тамошњи Срба, Израилђана и Немаца створила у дефанзивној сврхи: да само коју своју од ове Србождерске бонерско-зонерско-донерске-сремско-хрватске презне бријачице спасе.

Хоће ли им то за руком поћи, нисмо досад у стању били позитивно предсказати, јер смо дознали, да је први пророк и архибарбир сремски Хрвата под покојном ером Ивана бана велележне протекторе стекао. Оно судећи ипак по последњим вестима, које се по Стармалији проносе, сва је прилика да ће лига ова коначно надвладати, особито од како је по двоједници неки пештански ветар дувати почео, који је већ по где ког сремског Хрвата у праве Хрвате натраг одувао. Шта више чусмо ови дана да је та лига пре кратког времена под чувеним војводом својим од поносите горе Кондије већ трећу сјајну победу над србождерским сремским Хрватима задобила, при којој је и сам први пророк и архибарбир њихов фамозни Иваша Кукулелековић 68 љути рана допао од којих ће се тешко икада предиди.

По овој последњој вести сав је изглед, да ће се нада наша о коначној победи лиге за цело обистинити, а да се у њој неби преварили, помолите се с' нама, о! сви парничари, пупиле и остали правде жедни вуковарци који још обријани нисте!

У Стармалији на св. Панкрација 1880.

Шалислав Истињаковић.

Б у к в и ц е.

П.

Нови Сад. — Нови сад је 1849. био јако болестан, те су му гасили угљевље, но сад је нов и за то се зове **Нови сад**.

Нос. — Кад когод „случајно“ наиђе дегод на свечаре, у сватове или другу коју част, онда онај део лица му, који напред иде, зове се нос, и главно му је, добар нос имати.

„Неки извесни“. — То су стереотипне речи „Виделове“, кад ће да говори о Лази Костићу.

Намесник. — Чујте и запамтите: Увек је боље бити намесник у каквом манастиру, него онај што тестери дрва на 26 гради хладноће.

Недељни лист. — Излази због тога само свак осам дана, да се неби за њега могло рећи, да је то обична, свакидашња ствар.

Ноћ. — То је оно време, кад се по новосадским улицама просипају помије и цеђ, а полиција не види.

Никад. — То је термин, који је браца Глиша себи поставио, да се онда престане картати.

Аб.

Ћира. Да је Сентомаш некад био страشان, то сам запамтио још као дете. — Али нисам мислио —

Спира. Шта ниси мислио?

Ћира. Ни сам мислио, да је баш тако страشان.

Спира. Како?

Ћира. Да ће га чак и после 30 година обилазити.

Ћира. Даклем ни самој Босни нема једнакости.

Спира. Како разумеш?

Ћира. Тиролци у Босни смеју се хвалити добрим насељењем, а урођеници несмеју да се туже на наседање.

Ћира. Многи се срде, кад их „Стармали“ у доброј намери шине.

Спира. Немају право. Ја кад што скривим, не марим нека ме шине.

Ћира. Е да?

Спира. Нека ме слободно шине, јер таке шине држе да се точак не распадне.

М а ђ а р и м а.

Ој Мађари, центл-роде,
Волите-ли ви одроде?

Ако су вам тако мили,
На част вама били!

Правите их у свом јату
И о своме злату. —

Ако су вам гадни виду,
Немојте их моловати

Ни на нашем зиду.

Јер од хуља и одрода

Може постат' мода, —

И на вас ће куга прећи,

То јој обичај, —

Ал онда се залуд јечи:

Јај де фáj

Синцерус,

КОКИНКИНДСКА ДЕПУТАЦИЈА

спрема се још једанпут у Карловце са zgodним даровима.

И з ј а в а.

Ј е д н о г м у ж а.

Више сам пута чуо да је неко због поц Николе омрзнуо и на Светог Николу. Држао сам да је то измишљено, и да не може бити.

Али од како сам се оженио искусио сам нешто налик. — Због моје жене Милице омрз'о сам на целу Милицују, бар на ову, која је код нас у гарнизону.

Мартин Папуџић.

посластичар.

К о м е н т а р.

Ти ми хвалиш Szabadság
Као божи дар, —
Ал том речи није ми
Разјашњена ствар,
Да те боље разумем,
Дај ми коментар!

„Коментар је врло лак:
Смеш бити Мађар!“

Д.

Како се држи петак.

Дошао кувар из оближњег манастира у варош,
У касапници заште четир киле „говеђине за рин-
џлајш“ и три киле вајспрадле.

Касапин. А што ви данас толико много меса
купујете.

Кувар. Та знате, сутра је петак. А ми у пе-
так месо не — купујемо. **Влајко.**

Ј у л и ш в а љ и ?

На сред оазе Ридагонге,
Там' љути тигар мирно спи;
На небу стоје звезде многе,
У срцу мом си само ти!

У Варадину леже бомбе,
У шуму беже људи зли;
Под Паризом су катакомбе, —
У срцу мом си само ти!

У песку ниче алем сјајни,
(Не могу да се сегим гди),
А лабуд плива по тихој Рајни, —
По срцу моме пливаш ти?

За гором чарном, на врх' хунке.
Ловац је наш'о срне три;
У оџаку нам висе шунке, —
У срцу мом си само ти!

Трговци траже само злата;
Ти шијеш јопну, — само ши!
У врту цвета лепа Ката! —
У срцу мом си само ти?

У Египту су обелиске;
У котлићу нам вода ври;
У Буковцу су куће ниске;
У срцу мом си само ти!

Сима Буковчанин
берберски спомоћник ер.

Ч у ј м о.

Хоће и слога нама коју да рекне.

„Од како је свет на свету,
„И на њему људско јато,
„Нигде није моје име
„Тако много спомињато; —

„Има силних, има слабих,
„Има вел'ких има малих,
„Ал ни једни нису мене,
„Кол'ко Срби, спомињали

„Из тог видим да ме цене
„Као мелем многих зала, —
„Срби браћо, то је лепо,
„Срби браћо, баш вам хвала!

„Али сад би већем могли,
„Богу се молећи,
„Са те лепе теорије
„Мало к — пракси прећи“.

3.

Н о в р е ч н и к.

(Исправљен у логичном смислу).

Антифон. (Демократ). Спадало. (Цвикер).
Саборна црква. (Она која не протестује против држања сабора). Инокос. (Човек, који носи пароку), Даровита девојка. (Која је приправила много дарова, те се зато интеллигентна омладина о њу отима). Житко јело. (Мацес). Хекловање. (Види Везуовање и Етновање). Литанија. (Kugelgiesserei) Паритет. (Dampfbad). Кадија (Ћакон). Католик. (Човек, који је налик на какву Кату). Виновник. (Бокал за вино). Приват. (Чаша пива и једна сардина пре ручка). Телескоп. (Оператер, чији је задатак смањити број бикова, а умножити број волова). Одмастител. (Fleckputzer). Картограф. (Покојни Грба-Лаза). Предиконица. (Кандило, које стоји пред иконом).

Србин и Буњевац.

Састао се Србин и Буњевац (можда је било баш и при чаши вина), па о чему ће него о свом јаду — српском и буњевачком.

Запитаће Буњевац Србина: „Па шта певате ви, кад вам је најтеже на срцу?“

Србин. Ми певамо ону тужну песму:

„Наше жене пиште,
А лелечу дечица.“

а шта ви онда певате?

Буњевац. Ми певамо још тужнију песму:

„Наш жене не лелечу,
А деца им — Пиште.“

Србин. Имаш право, то је још много жалосније.

Вајко.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.
(продужење из ланске године).

Узнем ја моју покојну Смиљку (нија била ни пуне две године) на колена, па се забављамо, како ми знамо. Ја је питам: „Где ти је рука?“ — она покаже. „Где ти је друга рука?“ — покаже другу руку. „Где ти је око?“ — покаже. „Друго око?“ — покаже. — Где ти је уво?“ — покаже. — „Друго уво?“ и то покаже. — „А где ти је нос?“ она покаже прстом где јој је нос. — Сад се мени прохте да је мало доведем у искушење, па је запитам: „А где ти је други нос?“ — Она се у први мах мало збуни, — замисли се, па наједаред прстићем својим покаже на мој нос.

— Ди си био, сине?

— Био сам са оцем у штедионици. Ал нећу више никад тамо ићи.

— А зашто?

— То мора да су здраво хрђави људи. Сигурно хоће и да уједу.

— А по чему ти то судиш.

— Па ја тако мислим; — кад су затворени у кавезу.

Тимица се није добро учио. И зато је морао трећи разред „репетирати.“

Мати га је карала. „Зар те није срамота, тако велики, па да идеш две године у трећи разред?“

— Па шта је то? — одговори Тимица, наш је господин још већи, — па је већ осам год. у трећем разреду.

Мали Стева дотрчи радостан са улице хвалећи се матери:

„Мати, мати, један коњ стоји пре кућом упрегнут, па кад сам прошао поред њега, он ми се јавио.“

Мала (заборавио сам јој име) отишла око четир сата по подне у суседску кућу, да се са децом игра. А ту је била и мати те деце. Наша мала запита дечију матер: „Ужинају ли ваша деца?“ — Дабогме да ужинају! — „Па подајте им, да видим како једу.“

Питали Станка у школи: „Знаш ли ти ко је био Херкулес?“

„Дабогме да знам.“

„Па де реци, да чујем!“

„Херкулес је био — псето.“ Одговори Станко. (Јер тако се звало њихово псето, које је лане мањкало).

Трчући по башти Гавра запне, па подере панталоне.

„Алов у собу, па се спреми, добићеш батина!“ — рече му мати.

Гавра покуњи нос, и оде.

Кад и мати, после по сата, дође у собу, има шта и видети, — њен Гавра гурав.

„А шта је то?“

„Па спремио сам се за батине. Метуо сам под капут татин шал и шубару.“

(Продужиће се).

Разговор о зрикавима.

У једном друштву повео се разговор о зрикавима, и у коликој мери могу људи бити зрикави или разроци.

Сваки је знао по нешто да приповеда.

Један рече: Моја је пуница тако зрикава, да кад плаче, сузе јој у накрст преко лица теку.

Други рече: Није то ништа; ја сам познавао једну Чивуткињу, та вам је била тако зрикава, да кад је хтела да се огледа, морала је раширити руке што већма може, па у сваку руку узме по једно огледало, — само се тако могла огледати.

Трећи рече: Ал да вам ја кажем. Ја сам познавао једног полицаја, који је морао носити наочаре остраг, иза потиљка.

Четврти рече: То је већ нешто, — ал моја кума Сока, кад хоће да удене у иглу, она мора најпре трипут да се окрене сама око своје осовине. То се зове бити зрикав.

Пети заврши овако: Браћо, ви сте канда мало ударили у шалу. Ал што ћу вам ја казати, то је сушта истина. Ево ме ви'те, — ја нисам зрикав — па ипак: кад читам једним оком „Недељни Лист“ (у Новом Саду), ја другим оком видим чак Тису (у Пешти) како експедира неке новце у Нови Сад. (Шта више још и то чујем, како у себи вели: „bomúj meg utálatos tökfilkó!“).

Вајко.

П у с л и ц е.

Поп Осман је издао заповест, да ђаци кад читају апостол не смеју више казати: „Прокимен глас први!“ — него „Германимен глас први!“

Сви се обрадовасмо, кад видесмо, да је уважени историк Чедо Мијатовић издао књигу о Деспоту Ђурђу Бранковићу. Али многоме је пала књига из руке, кад је у предговору читао, шта сам писац о свом делу мисли. Он вели да би ту књигу и сам Чакра боље од њега написао. (Од како је књига на свету, још до сада није ни један писац саа своје дело тако мађијски препоручио. Овој књизи ако не буде прође знаће се и зашто.)

Неки веле, да се песме Светолика Лазаревића одликују жарким родољубљем. Према томе добро би било, да и он у једној песми житоше „Недељни Лист“ и оне несретнике, који око тог листа раде.

Тисин Јаша сад вели, да је „Дом вина“ штампарска погрешка. Није истина! Јер у том чланку, на трећем ступцу говори он заиста много о вину. (Из свега се види, да је Јаши само вино у глави).

У Срему је више пута духовна власт забрањивала певати: „Ој додо, ој додоле!“ — а били се смело певати: „Ој, Проко, ој, проколе!“

„Бечкеречки програм преселио се у цркве у аутономију, као по метапсихози душа.“ Вели Јаша у 21. броју, — а за тим тако додаје: „Ми у ту науку пресељења душа неверујемо.“ (Па онда што брбљате оно, што ни сами неверујете).

Онај слатки Сири (Хоџири), који за време сабора није презирао патријархове ручкове денунцира сад српске госте, за српском софром, српског патријараа, што су говорили српски а не — мађарски. (Кад нам још једаред дођу таки гости, треба им изнети пуну чинију бркомаса, па нека једу. Можда ће онда бити учтивији према домаћину).

Прокоп испод града Варадина кошта ће 290.000 фр. — А шта кошта прокоп кроз нашу аутономију?

Онај Сири, што вас по „Наплову“ грди, још је мали. Ал шта ће бити док нађика? — (Онда ће бити Сириџик).

Сад већ људи умеју да праве и вештачки дијаманат. — Али вештачки патриотизам неће тако скоро изумети.

Старе пословице — са новим додатком.

(Покупљено по Београду.)

Мења ћуд као — срп. социјалисте начела.
Бесан као — поштарски чиновник.
Надувен као — жандарски каплар.
Сујетан као — извесна срп. песница.
Прошао као — М. Б. са скупштинском хаљином.
Волу се као — Видело и Исток.
Богат као — срп. књижевност „Сановницима.“
Хвале га као — критика Пелагића.
Прошао као — Коларчев тестаменат на суду.
Пун је оригинала као — срп. позориште превода.
(Наставиће се ако се још која где нађе.)

Прибел. Ђ. Ђ.

За уредништво одговара А. Пајевић.
Главни сарадник Абуказем.

Одговори Администрације.

Г. Јов. Милојевићу, Корјеница. Примили смо 2 форчине је подмирена предплата за I. и II. четврт, дакле до краја Јуна о. г.

Г. Алекси Миловановићу, Шабац. Не можемо по ново слати бројеве 5 и даље до 14. које смо Вам све уједно већ једном, а по Вашем налогу у Радујевац слали, 15 бр. и даље до 18 слаћемо под Вашом новом адресом у Шабац до даље наредбе. Тада истиче Ваша предплата.

Књижари В. Валожића, Београд. Г. Марку Петровићу у Бранковину шаљемо лист непрекидно од почетка ове године. Његова предплата изтиче са 18. бројем. Ваља је већ поновити.

ЗА ПОКЛОНЕ О ШКОЛСКИМ ИСПИТИМА

препоручујемо ове књиге:

1. *Бадњак* дарак доброј деци од Чика Стеве 25 „
2. „*Радован*“ 4 свеске у тврдим корицама 1— „
3. *Најважнији проналасци у XIX. веку*. Написао Стеван В. Поповић епар. школ. рефер. Са 45 слика. Цена је књизи. 1 фор. 50 „
4. *Енох Арден* од Тенисона, превод Змај-Јована Јовановића, 50 „
5. „*Здравље и напредак наше деце*“, за народ написао Др. Милан Јовановић-Багут 60 „
6. *Одабране народне песме* за учење на изуст у срп. основним школама друго издање 10 „
7. *Ћимнастичке игре* са сликама од Ђ. Глибоњског. 1— „
8. *Хемија* од Х. К. Роскоје, професора хемије у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. референта. Са 36 слика, укорићена 50 „
9. *Физика* од Балфур Стеварта, професора физике у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића школ. референта. Са 48 слика укорићена. 50 „
10. *Физикална географија* од А. Гејкије професора геологије у Единбургу. Српски превод од Др. Лазе Пачуа, Са 20 слика, укорићена. 50 „
11. *Геологија* од А. Гејкије, професора геологије у Единбургу. Српски превод од Др. Л. Пачуа, Са 47 слика, укорићена 50 „
12. *Зоологија* од О. Смића, професора зоологије у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена 50 „
13. *Астрономија* од Н. Локиера, члана краљ. друштва у Лондону. Српски превод од др. Ђорђа Натошевића глав. школ. референта. Са 47 слика, укорићена. 50 „
14. *Ботаника* од Х. А. де Бари професора ботанике у Страсбургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена 50 „

На свима овим књигама дајемо врло радо књи-
жарски рабат 20—25% према количини наручбине
кад се за готов новац или per Nachnahme поручи.

Наручбине ваља слати

Штампарија А. Пајевића у Н. Сад.

НАРОДНИ ЛЕЧНИК

ПОУКА О ЖИВОТУ И ЗДРАВЉУ

ПИШЕ

Др. Милан Јовановић

књига друга

доноси ове чланке:

1. Рачунајмо са нашим животом! (Једна реч очевима и — „оцима.“)
2. Како ваља повијати децу?
3. Шта не ваља у женској одећи?
4. Обичаји што нас затиру и море II.
5. Једна прича о ваздуху.

Штампарија А. Пајевића у Новоме Саду 1880.

6. Пазимо на воду!

7. Примери големе старости.

Предплату за „Народни Лечник“ примају: у Митровици г. П. Панаотовић, у Сомбору књижара М. Каракашевића, у В. Кикинди књижара Јове Радака, у Ст. Бечеју књижара М. Д. Сомборског, у Бечкереку књижара Манголд, у Сентомашу г. М. Рунић, у Карловцима књижара К. Павловића, а за Боку Которску Спиро Петровић у Котору, као и сви познати растуривачи српских књига у нашим мањим и већим местима које овим јавно молимо да се сваки у своме месту заузме око скупљања предплате на ове за народ корисне, а тако јефтине књижице. За тај посао ми им осим своје захвале уступамо радо 10% од скупљене предплате. У Новом Саду Маја 1880.

Штампарија А. Пајевића

издавалац „Народног Лечника“.

Најновије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Употреба руске рачуналке у основној школи. Упуство за народне учитеље. По немачком израдио Мита Нешковић учитељ. Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новоме Саду 1880. Цена 15 новчића.

РЕД ПЛОВИДБЕ
ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фторник у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1/25 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: по недељником, четвртком, и суботом 1/25 сати п. подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући петак 1/25 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

ОГЛАСИ.

КАСЕ

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и по-
харе, из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lantzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

